

Arrest

nr. 274 912 van 30 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 6 juli 2013 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 8 juli 2013 een verzoek om internationale bescherming in. Op 10 september 2013 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 23 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.2. Verzoeker dient op 14 oktober 2014 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 27 oktober 2014 beslist de commissaris-generaal om dit verzoek niet in overweging te nemen. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 20 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Bij arrest van 13 januari 2015 met nr. 136 123 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen de beslissing van de commissaris-generaal ingestelde beroep.

1.3. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 26 oktober 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 9 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2020 werd ingediend door :

*[I, B] [R.R.: ...]
nationaliteit: Niger
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

*Op 08.07.2013 diende betrokkene een eerste Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Op 24.02.2014 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Op 14.10.2014 diende betrokkene een volgend VIB in, op 27.10.2014 weigerde het CGVS de inoverwegingname. Betrokkene ging hiertegen in beroep bij de RVV en op 13.01.2015 werd dit beroep verworpen. De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan 8 maanden voor de eerste procedure en 3 maanden voor de tweede procedure – was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.
(Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van art. 8 EVRM zou uitmaken. Hier kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene de nationale wetten respecteert en tot hertoe op geen enkele wijze in aanraking is gekomen met het gerecht waarmee hij aan zou tonen dat hij geen gevaar is voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2013 in België verblijft, dat hij inmiddels duurzaam lokaal verankerd en geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat hij lid is van OMANIAE vzw en vrijwilligerswerk verricht voor Collectif au Quai asbl en dat hij verschillende verklaringen van vrienden, kennissen en burens voorlegt)

verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.4. Eveneens op 9 februari 2022 beslist gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [I.,B.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Niger

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed..."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheids-plicht. Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, lid 1,1°.

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met geldig visum omdat hij in afwachting was van de behandeling van hun lopende procedure.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheids-plicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheids-plicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit land van herkomst te richten. Dat het louter zeer moeilijk moet zijn. Dat dit in casu het geval is. Dat verwerende partij hier echter geen motivering voor heeft gegeven.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangen-afweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Verwerende partij heeft duidelijk geen onderzoek gedaan en schendt zodus haar motiveringsplicht.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn.

Verzoeker haalt artikel 3 EVRM aan als buitengewone omstandigheid. Hier dient benadrukt te worden dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk vrees voor schending van artikel 3 EVRM, dient beoordeeld te

worden op het moment van de aanvraag. Er is in dit geval niet naar de specifieke situatie van verzoeker gekeken en motivering ontbreekt.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat er echter wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dat ondanks dat hij niet wordt opgepakt en uitgewezen, dit bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker wel dwingt om het land te verlaten. Dat verwerende partij zichzelf tegenspreekt.

Dat verwerende partij stelt dat er in casu geen halt aan de integratie van verzoeker komt. Dat zij daarna echter onmiddellijk zegt dat het maar om een tijdelijke verwijdering gaat en hiermee dus toegeeft dat er wel degelijk sprake is van een halt aan de integratie. Dat zelfs een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan de integratie van verzoeker. Dat de integratie van verzoeker belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

De elementen van integratie zouden geen uitzonderlijke omstandigheid zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker gedurende de behandeling van zijn aanvragen ondertussen in België is blijven wonen en hier heeft verbleven.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoeker de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale binden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Dat de loutere vaststelling dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

Dat verwerende partij gelet op het bovenstaande toegeeft onvoldoende onderzoek gedaan te hebben gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker en geen onderzoek gedaan te hebben naar de duurzaamheid van de relatie van verzoeker. Dat dit heel makkelijk te controleren is. Dat dit niet is gebeurd en de beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen von bestuur, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen

afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

[...]

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's

lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe.

Verwerende partij schendt zodus haar motiveringsplicht en artikel 8 EVRM en toont hiermee aan dat zij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoeker.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn en tot een scheiding van het koppel zullen leiden.

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft en veel vrienden heeft gemaakt in België.

Dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker opnieuw wenst te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker terug naar land van herkomst dient te gaan in schending met art. 8 EVRM.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt.

Dat gelet op dit lange verblijf, zijn integratie en de aangehaalde middelen van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar zijn land om zijn situatie te regulariseren.

Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoeker.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.”

2.4. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.5. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoeker is niet ernstig waar hij voorhoudt als zou verweerder er zich in deze beslissing toe hebben beperkt te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, zonder toe te lichten waarom deze niet als dusdanig worden aanvaard.

In de tweede bestreden beslissing wordt verder verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Ook hier is dus, in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, voorzien in een motivering zowel in rechte als in feite.

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het neergelegde

verzoekschrift blijkt ook dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van beide beslissingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Het louter op algemene wijze stellen dat de motiveringen in casu ontoereikend en onvoldoende zouden zijn, volstaat niet om een gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken. Verzoeker toont niet aan dat omtrent enig aspect ten onrechte niet is gemotiveerd of dat de voorziene motiveringen hem onvoldoende toelaten kennis te nemen van de determinerende motieven die tot de bestreden beslissingen hebben geleid.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.6. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden, voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.8. Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

2.9. Uit de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt dat hij zich beriep op een privéleven in België en op artikel 8 van het EVRM, om de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Verzoeker voerde aan dat hij reeds meer dan zeven jaar in België verblijft en hij volledig is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij stelde hier een sociaal netwerk te hebben uitgebouwd, het getuigschrift maatschappelijke oriëntatie te hebben behaald, Nederlandse taallessen te hebben gevolgd, lid te zijn van een organisatie voor migranten en niet-migrantenvoor Afrikaans onderwijs en vrijwilligerswerk te verrichten voor *“Collectief auQuai asbl”*. Hij legde verschillende stavingstukken voor.

In dit verband heeft verweerder geoordeeld dat niet blijkt dat een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Hij was van mening dat dit niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een sociaal leven. Hij wees erop dat deze verplichting geen breuk betekent van de sociale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Daarnaast stelde verweerder vast dat de ingeroepen elementen van lang verblijf en integratie op zich niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze elementen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag waardoor zij het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.10. Verzoeker betoogt dat het niet per definitie onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Hij stelt dat het kan volstaan dat dit zeer moeilijk is en dat dit in zijn situatie het geval is. Aldus beperkt verzoeker zich evenwel tot een vooral theoretisch betoog, zonder dat hij concreet aantoonde als zou verweerder in de eerste bestreden beslissing hebben vereist dat het voor hem onmogelijk moet zijn om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen en zodoende een te strenge bewijslast hebben opgelegd. Zoals reeds werd vastgesteld, heeft verweerder in de eerste bestreden beslissing wel degelijk concreet gemotiveerd waarom de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden niet worden aanvaard. Verzoeker toont niet concreet aan dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden onterecht niet zijn aanvaard of dat verweerder bij zijn beoordeling hiervan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.11. Verzoeker houdt nog voor dat niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren rekening is gehouden alsook dat geen onderzoek is gebeurd naar zijn situatie. Op geen enkele wijze concreetseert hij evenwel met welke feitelijke gegevens of met welke door hem in zijn aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden onterecht geen rekening is gehouden. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt wel degelijk een onderzoek van verzoekers situatie en verzoeker toont niet concreet aan dat dit niet op voldoende zorgvuldige wijze is gebeurd.

2.12. Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder zich bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet mag beperken tot een toepassing van de wet, maar verplicht is een belangenafweging te maken tussen het particulier belang en het openbaar belang en er dus sprake moet zijn van een individuele toetsing. Verzoeker laat evenwel na te verduidelijken op welke concrete rechtspraak van de Raad van State hij hierbij doelt. De Raad benadrukt verder dat het begrip *‘buitengewone omstandigheden’* niet

wordt gespecificeerd door de wetgever, waardoor verweerder een grote discretionaire bevoegdheid heeft bij de beoordeling van verblijfsaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die evenwel wordt begrensd door de redelijkheid. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing voor elk van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden gemotiveerd waarom deze niet aanvaardbaar zijn. Hierbij heeft verweerder afgewogen of de ingeroepen elementen verzoeker verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. Er dient aldus ook te worden aangenomen dat een individuele toetsing heeft plaatsgevonden. Hierbij heeft ook een belangenafweging plaatsgevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarop in de verdere bespreking van het middel nader wordt ingegaan. Verzoeker geeft niet aan dat enige door hem ingeroepen omstandigheid ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Het algemene betoog van verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat hij aan de hand van de door hem ingeroepen elementen niet heeft aangetoond dat hij de verblijfsaanvraag niet kan indienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland en toont niet aan dat zijn persoonlijke belangen hierbij onevenredig worden benadeeld. Een onvoldoende of kennelijk onredelijk onderzoek wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.13. In zoverre verzoeker stelt dat hij artikel 3 van het EVRM wenst aan te halen als buitengewone omstandigheid moet worden vastgesteld dat hij in zijn aanvraag geen enkele melding maakte van een dergelijke buitengewone omstandigheid, zodat ook niet valt in te zien dat in dit verband enige beoordeling door verweerder zich opdroeg. Ook thans blijft hij bovendien volledig in gebreke in dit verband enig concreet element naar voor te brengen dat zijn bewering ook maar enigszins zou kunnen onderbouwen.

2.14. Verzoeker is verder van mening dat verweerder zich zou tegenspreken waar hij enerzijds stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer en hij anderzijds overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In dit verband kan het reeds volstaan op te merken dat nergens in de bestreden beslissingen kan worden gelezen als zou verweerder stellen dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument van verzoeker is vreemd aan de werkelijke motieven van de bestreden beslissingen.

2.15. Verzoeker ziet ook een tegenstrijdigheid in de beoordeling van verweerder, waar hij enerzijds stelt dat er geen sprake is van een *“halt aan de integratie”* en anderzijds zegt dat er slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering. Met dit laatste wordt volgens verzoeker toegegeven dat er wel degelijk sprake is van een *“halt aan de integratie”*. Dit standpunt van verzoeker kan niet worden bijgetreden. Indien verzoeker daadwerkelijk, zoals hij aangeeft, volledig is geïntegreerd in België mag wel degelijk in alle redelijkheid worden aangenomen dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving deze integratie niet teniet doet of noemenswaardig beïnvloedt. Minstens toont verzoeker niet concreet aan waarom hierover in zijn geval anders zou moeten worden geoordeeld.

2.16. Verzoeker geeft vervolgens aan de motivering te betwisten dat de elementen van lang verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken en deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De integratie is volgens hem wel een element in de bepaling van het bestaan van buitengewone omstandigheden en hiermee is volgens hem onvoldoende rekening gehouden.

Met dit standpunt weerlegt verzoeker geenszins de gedane beoordeling dat de door hem aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie op zich niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze behoren tot de gegrondheidsfase. Door louter op algemene wijze aan te geven hiermee niet akkoord te gaan, toont verzoeker nog niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Het standpunt van verweerder is bovendien in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State, die reeds duidelijk oordeelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker geeft ook niet concreet aan waarom zijn lang verblijf en integratie alsnog buitengewone omstandigheden zouden vormen. Hij weerlegt bovendien de verdere motivering in de eerste bestreden beslissing niet dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied met zich meebrengt en geen breuk van de sociale relaties, zodat deze niet disproportioneel ingrijpt in zijn sociaal leven. Verzoeker houdt onterecht voor als zouden de elementen van lang verblijf en integratie niet zijn onderzocht of niet in rekening zijn gebracht.

Verzoeker betoogt nog dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Bijgevolg, zo stelt hij, kan de loutere vaststelling dat hij zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf niet volstaan. De Raad leest evenwel nergens in de motivering van de eerste bestreden beslissing dat de elementen van een lang verblijf en integratie niet worden aanvaard omdat verzoeker hiervoor zelf verantwoordelijk is. Deze kritiek is bijgevolg niet dienstig. Hiermee wordt geen afbreuk gedaan aan de werkelijke motieven van de eerste bestreden beslissing.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In het voorliggende geval blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met de volledige verblijfsduur, de integratie en de sociale banden met België, ook al kaderen deze in een precair dan wel illegaal verblijf. Er blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing dat in de voorliggende zaak wel degelijk ook een belangenafweging in het licht van het recht op eerbiediging van het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM werd doorgevoerd.

2.17. Verzoeker betoogt nog dat *“de criteria van de instructies”* formeel gezien weliswaar niet meer van toepassing zijn, maar deze de facto nog zouden worden toegepast in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker duidt allereerst niet op welke instructies hij precies doelt.

In zoverre verzoeker zou doelen op de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de Raad enkel vaststellen dat de Raad van State deze instructie vernietigde bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769.

Door te betogen dat de criteria die waren opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog zouden worden toegepast, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder vermogt er niet aan voorbij te gaan dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kan bijgevolg verzoeker niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet ook worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermogt te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest van 10 oktober 2012 met nr. 220.932, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

2.18. In zoverre hij betoogt dat onvoldoende onderzoek is gedaan naar de duurzaamheid van zijn relatie en dat bijgevolg de motivering op dit punt ook niet voldoende zou zijn, wordt opgemerkt dat verzoeker nergens in zijn aanvraag aangaf dat hij een duurzame relatie of gezinsleven heeft in België. Ook thans kan hij dit trouwens niet concreet aantonen. Een gebrek aan zorgvuldigheid in de beoordeling of gebrek in de motivering kan dan ook niet blijken.

2.19. De door verzoeker geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur worden, voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, verder bekeken in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel, dat de juridische grondslag vormt van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling

die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Verzoeker betwist niet dat hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum en dat bijgevolg hem op basis van dit wetsartikel in beginsel bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betoogt dat hij in België verblijft zonder de vereiste (binnenkomst)documenten, omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn hangende aanvraag. Hiermee toont verzoeker evenwel geenszins aan dat er enig beletsel bestond om hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten of dat dit bevel steunt op ontoereikende of incorrecte motieven of hieraan geen zorgvuldig onderzoek ten grondslag ligt. In dit verband merkt de Raad ook op dat verweerder pas overging tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten na te hebben vastgesteld dat verzoeker zijn aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden niet op ontvankelijke wijze in België indiende en na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet is verhinderd terug te keren naar het land van herkomst om bij de voor dit land bevoegde Belgische vertegenwoordiging zijn verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoeker stelde hierbij onder meer ook reeds vast dat een terugkeer naar het land van herkomst in deze omstandigheden geen schending betekent van artikel 8 van het EVRM. Nu het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten enkel oplegt om in de huidige situatie het (Schengen)-grondgebied te verlaten en de mogelijkheid openlaat voor verzoeker om opnieuw dit grondgebied te betreden en er te verblijven van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnen-komst- en verblijfsdocumenten, blijkt niet dat hierbij nog een verder reikend onderzoek was vereist.

2.20. Verzoeker betoogt verder dat het tegen alle redelijkheid ingaat om hem eerst vele jaren “*ongemoed*” te laten en hem vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Hij is van mening dat hij, omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verder dient te worden gedoogd op het grondgebied.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Het bestuur moet hierbij ook de wet respecteren, en dus in eerste instantie na te gaan of er buitengewone omstandigheden spelen die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Indien wordt vastgesteld dat geen buitengewone omstandigheden voorliggen en de verblijfsaanvraag onontvankelijk is, blijkt niet dat de verblijfsrechtelijke aanspraken van de betrokken aanvrager op zich de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhinderen. Een dergelijk bevel verhindert de aanvrager niet om opnieuw het grondgebied te betreden en hier te verblijven, van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfs-documenten. Verzoeker diende er ook van in kennis te zijn dat zijn verblijf in België in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming slechts tijdelijk was toegestaan, meer bepaald voor de duur van de behandeling van de verzoeken. Na de afwijzing van zijn verzoeken om internationale bescherming kreeg verzoeker ook reeds bevelen om het grondgebied te verlaten. Het is in de eerste plaats zijn eigen verantwoordelijkheid dat hij hieraan nooit gevolg heeft gegeven. Het enkele gegeven dat verweerder tot hiertoe nooit de stap heeft gezet om verzoeker gedwongen te verwijderen van het grondgebied betekent nog niet dat hij in zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk heeft gehandeld of hij niet langer vermocht over te gaan tot de afgifte van een nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen dat hij daadwerkelijk is verhinderd om in de huidige omstandigheden terug te keren naar het land van herkomst om de verblijfsaanvraag in te dienen via de geëigende procedure. De Raad ziet verder niet in waarom het gegeven dat de behandeling van de aanvraag enige tijd heeft geduurd, maakt dat jegens verzoeker een “*algemeen gedoogbeleid*” zou moeten worden gevoerd.

Verzoeker toont met zijn betoog ook niet aan dat de behandelingsduur van zijn aanvraag onredelijk lang was, rekening houdende met het gegeven dat elke aanvraag aan een individueel onderzoek dient te worden onderworpen. Er dient bovendien op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werden ingediend moeten worden behandeld en dat een eventuele lange behandelingstermijn van de aanvraag daarenboven hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Bovendien veranderen deze elementen niets aan voorgaande vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker kan, in het licht van wat

voorafgaat, niet worden bijgetreden in zijn betoog dat het afgeven van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tegen alle redelijkheid ingaat. De Raad benadrukt dat de wetgever in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een verplichting heeft ingevoerd tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de daarin voorziene situatie, en hiervan in principe enkel kan worden afgeweken voor zover hogere rechtsnormen zich verzetten tegen de verwijderingsmaatregel. In casu blijkt niet dat dit het geval is (zie ook verder). Het gegeven dat verzoeker beschikt over een beroepsmogelijkheid tegen de bestreden beslissingen, doet hier niet anders over oordelen. De overtuiging van verzoeker dat hij ook tijdens de huidige beroepsprocedure dient te worden gedoogd op het Belgische grondgebied is niet van aard te kunnen wijzen op een onwettigheid of onregelmatigheid bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.21. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van ordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker toont allereerst niet aan dat hij enig beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in België. Hij heeft het weliswaar over *“een scheiding van het koppel”*, maar noch in zijn aanvraag noch in zijn verzoekschrift toont hij concreet aan dat hij een relatie heeft. Nu geen gezins- of familieleven blijkt, kan er evenmin sprake van zijn dat in dit verband enige belangenafweging is vereist.

In zijn aanvraag om verblijfsmachtiging wees verzoeker wel op een privéleven in België dat volgens hem een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder op zich het bestaan van een privéleven in België niet heeft betwist. Wel heeft hij geoordeeld dat een terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst om vanuit dit land via de door de wet voorziene procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van verzoekers sociaal leven in België. Hij wees er in dit verband op dat deze verplichting geen breuk betekent van de sociale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Verzoeker houdt dus onterecht voor als zou verweerder niet hebben gemotiveerd inzake artikel 8 van het EVRM of als zou in dit verband geen beoordeling of belangenafweging zijn doorgevoerd. Pas na het nemen van deze beslissing ging verweerder ook over tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op deze gang van zaken, kan verzoeker evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat dit bevel werd afgegeven zonder voorafgaand onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geen betrekking hebben op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst.

Verzoeker herhaalt slechts dat hij reeds geruime tijd in België verblijft en hij hier vele vrienden heeft gemaakt. Hiermee toont hij nog niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling zijn persoonlijke en sociale belangen disproportioneel heeft afgewogen tegen het algemene belang. Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan die aantonen dat het bestuur bij zijn beoordeling enig concreet, relevant gegeven ten onrechte niet in rekening heeft gebracht dan wel zijn belangen op disproportionele wijze heeft beoordeeld.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.22. In zoverre verzoeker ook nog de schending wenst in te roepen van artikel 3 van het EVRM kan de Raad enkel vaststellen dat hij volledig in gebreke blijft in dit verband enige toelichting te verstrekken of een begin van bewijs naar voor te brengen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een behandeling in strijd met dit verdragsartikel zou dienen te vrezen. In zijn aanvraag wees hij ook geenszins op een dergelijke vrees, zodat ook niet blijkt dat in dit verband enig concreet onderzoek noodzakelijk was.

2.23. Verzoeker geeft ten slotte aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of hem niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. De Raad benadrukt evenwel dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Hij kan ook niet overtuigen nog bijkomende nuttige gegevens te hebben kunnen aanbrengen.

2.24. Samenvattend stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van verzoeker niet toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM blijkt evenmin.

2.25. De middelen zijn, in al hun onderdelen en in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS